

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στὴν «Πολιτεία τῆς Σιππής» τοῦ δημοσιεύτη κατὰ πρῶτον φύλλο, νὰ προστεθῇ (σελίδα 3, στήλη δευτέρα, γραμμὴ 12) τὸ ἀκόλουθον κομμάτι τοῦ ἐξήγῃ κατὰ λόγον:

Καὶ μέσα στ' ὄνειρό του καμάριωνε τὴν παρά-
ξενη Πολιτεία, ποὺ ἕνας ἀμίλητος Θεὸς τὴν εἶχε
πλάσει κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου. Οἱ εὐγε-
νικοὶ ρυθμοί, τὰ ὠραία κινήματα, οἱ πλαστικὲς
ὁμορφάδες, ἐπλαθάν ἔτσι νῆες μυστικὲς μελωδί-
ες· ἔδεναν ἀσύγκριτα σὲ μιὰ σιωπηλὴν ὁρχήστρα τίς
πνευματικὲς ἀρμονίας τῆς ζωῆς. Ὁ λησμονημένος
ἦχος τοῦ φάνηκε τότε σὰ μιὰ βάρβαρη ἐκφραστὴ
πεθαμένου κόσμου καὶ ὁ Λόγος σὰν ἕνα πρωτόγονον
ὄργανο μιᾶς πεθαμένης κοινωνίας. Τὸ πνεῦμα τοῦ
ἔκανε καινούρια φτερά μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ
καὶ τὸ αἰσθητὸν τοῦ ἐπαίρνε· τώρα μίαν ὑπεράνθρωπη
εὐγενικὴ μορφή, μέσα σὸ πλαστικὸ πνεῦμα. Ἡ
ἀπόλυτη εὐτυχία πλημμύρησε τὰ στήθη του. Καὶ
τὰ χεῖλια τοῦ κυλλημένα στὰ χεῖλια τῆς λευκῆς
παρθένας, μὲ τὴ διψὰ μιᾶς ἀλάκρης ζωῆς, ρουφού-
σαν, ἐνωμένα σ' ἕνα νεκταρικὸ πιστό, τὴ ζωὴ καὶ
τὸ Θάνατο.

NEA BIBLIA

HUBERT PERNOT: Notice sur la vie
et les œuvres l'Émile Legrand, professeur
de grec moderne à l'École nationale des
langues Orientales vivantes. Παρίσι 1906.
Σελ. 41. Σχήμα 80 μεγάλο.

Μὲ τὸ καλογραμμένο καὶ καλοτυπωμένο αὐτὸ
βιβλίον τοῦ φίλου μας ὁ κ. Pernot μᾶς ἐστῆσεν
ὁλόλευκο, τεχνοςκαλισμένο καὶ ἀπειράχτο ἀπ' τὰ
χρόνια μνημεῖο τοῦ Émile Legrand. Στοχαστικὰ
καὶ ἡλαμπερόχρωμα, γλυκίπικρα καὶ μὲ πολὺ καὶ δίκιο
σεβασμὸ πρὸς τὸ Δασκαλὸ τοῦ μᾶς ζωγραφίζει πρῶτα
—πρῶτα τὴ ζωὴ τοῦ πολυζήρου ἑλληνιστῆ καὶ κατόπι
(σ. 23-41) μᾶς δίνει τὸ χρονολογικὸ κατὰλογον
ὧν ἐκείνων ποὺ τύπωσε σὲ ξεχωριστοὺς τόμους καὶ
σὲ ξεχωριστὰ φυλλάδια ὁ μακαρίτης Legrand. Καὶ
στὸν καταλογὸν αὐτὸν μποροῦμε νὰ παρακολουθήσου-
με ὅλη σκεδὸν τὴ συγγραφικὴ δρᾶση τοῦ ἀκούραστου
καὶ ἀληθινοῦ φίλου τῆς Νέας Ἑλλάδος, ποὺ ἀπὸ τὰ
1869 ὡς τὴ θανάτου (15/18 τοῦ Νοέμβρι 1903)
δούλευε ἀδιάκοπα γιὰ τὴν Νεολληνικὴ γλῶσσα, φιλο-
λογία, ἱστορία καὶ βιβλιογραφία. Ἐκατοντάδες ὁλό-

κληρες εἶναι τὰ διάφορα κείμενα, νοτοκουμένα, με-
λετήματα καὶ σημειώματα ποὺ δημοσίεψε ὁ μακαρί-
της ὁ Legrand καὶ ὡς τόσο ἀφῆκε καὶ πολλὰς ἐρ-
γασίας ἀνέκδοτες καὶ ἀφῆκε καὶ σκεδιάσματα καὶ σκε-
λετοὺς μελετημάτων καὶ ἐκδόσεων πολλῶν καὶ σπου-
δαίων. Ὁ «Νουμάς» μὲ πολλὴ χαρὰ θ' ἡχαιρετίζῃ τὴν
ἐκδοσὴ ὅλης τῆς σειράς τῶν oeuvres posthumes
τοῦ Émile Legrand, ἐκδοσὴ ποὺ μᾶς ὑποσκέθηκε
ἀπὸ καιρὸ καὶ ἀρχίνησε κιόλας ὁ κ. Pernot, ὁ πο-
λυαγαπημένος τοῦ καὶ ἑξῆς μαθητῆς του.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Minet-el-gamh (Tallen).

Ἀγαπητὴ Νουμά,

Ἡ μεγάλη ἰδέα ποὺ ζυπερετιέται μὲ τὸ «Νου-
μάς» καὶ ὁ ἄγιος πόθος καὶ λαχτάρα τῶν ἀγαπητῶ
Δημοτικιστῶν, ποὺ ὅλοι μαζὶ ἕνα μόνο ἀποτελέ-
σμα περιμένουμε καὶ ποὺ ἀρτὸ εἶναι σὸ δρόμο τοῦ
βαλμένο πολὺ καλά, ἀφ' ὅπου τὰ δύο δηλαδὴ ἡ με-
γάλη ἰδέα καὶ ὁ ἄγιος πόθος δὲ θ' ἀστεφανωθῶνε μιὰ
μῆρα, μπρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν, μὲ τὴν ἀνά-
παυσιν τῆς καρδίας μας, γιατί ὅσο ἐκκολουθεῖτε νὰ
λερώνετε τίς σελίδας τοῦ «Νουμάς» μὲ κατὰ μακα-
ρονιστικὰς ρεκλάμας τῶν Καθαρευουσάνων, ποτές ἡ
μεγάλη ἰδέα δὲ θ' ἀβρεῖ τέλος. Εἶναι δυνατό, φίλε
μου, σὲ φυλλάδιον ποὺ φαίνονται οἱ προσπάθειες καὶ
κόποι τῶν φίλων τῆς ἰδέας νὰ περνοῦνται καὶ πρᾶκ-
ματα καθαρευουσάνων;

Μοῦδωκε ἀφαιρῆ μιὰ παρατήρησις μίανος σὲ μέ-
να γιὰ τὰ νὰ τὸ κάνετε ἀρτὸ, καὶ γιὰ τοῦτο
λαβαίνω θάρρος νὰ σοῦ τὸ γράψω.

Σὲ χαιρετῶ, δικός σου
ΓΕΡΑΓΩΤΗΣ

Σημ. τοῦ «Νουμάς». Καλὸς ὁ λόγος σου, μὲ τὴ μεγάλη
ἰδέα ἔχει καὶ μεγάλη ἔξοδα καὶ γι' αὐτὴ ἀναγκάζομαστε
νὰ τυπώσουμε τὸν πίνακα τῆς ἑβδ. Τραπεζῆς, τὸ μόνο κα-
θαρευουσάνικο πρᾶκμα ποὺ μπαίνει σὸ «Νουμάς». Τὸ κατὰ
κάτω ὅμως, μήπως οἱ ἀριθμοὶ εἶναι καθαρευουσάνικοι; Ἀρ-
βικοὶ εἶναι οἱ ἀριθμοὶ, καὶ μπορεῖς ἐξήλῳκα νὰ πάρεις γι'
Ἀράβικοι καὶ τίς καθαρευουσάνικες λέξεις ποὺ τοὺς συν-
τροφεύουν.

Θάνη, νὰ μὴν τὸ ξαναδῇ τὸ παιδί της. Δὲ γίνεται.
Ἀρτὸ δὲν τὸ θέλε ἡ Κυρία. Ἐκκε ἀπόφαση, νὰ
πάν νὰ μιλῇσιν τοῦ γιαντροῦ μὲ τὰ σωστά της, στὰ
γόνάτα του νὰ πῆσιν, νὰ τὸν παρακαλέσιν γλυκά, ὁ-
λόσερμα, νὰ τὴ γλυτώσιν, νὰ τὴ γλυτώσιν. Ὅταν
ὅμως μπῆκε σὸ σπουδαστήρι τοῦ κ. Ἀμάρου, ἔλ-
λαξε γνώμη, ἔλλαξε ὕψος, ἔλλαξε ψυχὴ. Τὸ φῖνο
τοῦ, τὸ γλυκὸ, τὸ σαρκαστικὸ τοῦ τὸ χαμόγελο, τὸ
μισσημένο της, τὴν ἀπόσωσε Ὅχι, δὲν ἔπασσε στὰ
γόνάτα του, δὲ συλλογίστηκε τὰ παρακάλια, δὲν
τὸ συνταίριασε μὲ τὸ νοῦ της τί λόγια θὰ τοῦ πῇ.
Βοῦσε, βοῦσε δυνατὰ, βοῦσε μὲ φοβερὲς τὰμελη-
μένο, τὸ παραριχμένο, τὸ πληγωμένο, τὰγριμένο
τάθροπνο τὸ ζῶν, ποὺ λαχταροῦσε γιὰ ζωὴ.

— «Αἷμα, αἷμα, αἷμα ἔγινα ὅλη μου. Αἷμα,
αἷμα στὰ πόδια. Αἷμα τὸ κρεβάτι μου, τὰ νερά μου
αἷμα. Σάπιο αἷμα, σάπιο σὰν καὶ μένα. Σάπια
μυρίζει τὸ νερό μου. Κι ἀδύνατο νὰ τὸ κρατήσω κι
ἀδύνατο τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῶ. Κι ὁ πόνος μοῦ σου-
βλίζει τὸ κεφάλι. Καὶ σὺ γιὰ μένα τί κάνεις,
γιατρεῖ; »

Χλώμιασε ὁ γιατρός. Τρόμαξε συνάμα. Σὰ νὰ
ζυπνοῦσε ἀπὸ κανένα ὄνειρο. — «Στάσου, στάσου,
παιδί μου! — Καὶ μάνι μάνι, ἀρχίσε νὰ γράφῃ. Δὲν

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη εἰς Πέμπτη.

Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχομοί. Ἀθήνα 1, (ἀπὸ τὸν τροχιοδρόμο), Ἐπαρ-
χίς 7 (ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο).

Λαβαιοί. Ἀθήνα 12 (ἕνας ἀπὸ τὸν τροχιοδρόμο καὶ ἕνας
ἀπὸ αὐτοκίνητο), Περγίας 8, Ἐπαρχίς 6.

Κλεισιές. Ἀθήνα 3, Περγίας 4.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίς 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἄδικα κατηγοροῦν τοὺς βουλευτάδες μας πὺς δὲ δου-
λεύουν· μήπως νὰ παίρνουν τὴν ἐπιχορήγησιν, ἔν εἶναι
δουλιὰ καὶ αὐτοί;

— Ἀμὲ τὸ κοινοβουλευτικὸν τοῦ Περρρρ! τοῦ κ.
Ράλλη, ποὺ τὰφίνετα; Ὁ Ράλλης μὲ τὸ περρρ! ποὺ τίν-
ξε κατὰμουτρα τοῦ Νέγγρ μᾶς ἔδωκε νὰ νιωσουμε τί ἔχ-
ομε ἀφίνε καὶ ἡ δουλιὰ τῆς Βουλῆς.

— Ὁ φίλος Τιμ. Σταθόπουλος, γράφοντάς τις προάλλες
στὴν «Ἀκρόπολη» διαφόρα ἀστεῖα, τίμησε καὶ τὸ «Νου-
μάς» μὲ τὸ ἀκόλουθον ἀστεῖον τοῦ:

«— Ἡ σκηνὴ στὴν Ἀστυνομίαν.

«— Βγάλ' τὴ γλώσσα σου, χωροφύλακα.

— Ὁ χωροφύλακας βγάζει τὴ γλώσσα τοῦ καὶ ὁ ἀστυ-
νομὸς τοῦ λέει:

«— Εἶναι ἀκαθάρτη σὺν τῇ γλώσσῃ τοῦ «Νουμάς».

— Ἐμεῖς ποτε δὲν εἴπαμε ἀκαθάρτη τὴ γλώσσα τοῦ
φίλου Σταθόπουλου· τὸ ἐναντίον. τὴ λέμε πάντα καθάρη, κα-
θαρώτατη σὺν τῇ χαρακτῆρι τοῦ.

— Ὁ Γενικὸς πρόεδρος καὶ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κτλ.
κ. Βικέλας λογιζόμενος τὴν περασμένη Κυριακὴ γιὰ τ' ἀ-
νωφελὴ βιβλίου τοῦ Συλλόγου τοῦ καὶ γιὰ τὸν Οἶκο τῶν
Τυφλῶν.

— Ἡ λογοδοσία τοῦ κρήνης ἀρ. στουραγματικῆς ἀφ' ὅ-
που ἐδείχθη καὶ αὐτὴν πὺς τὴν ἐβίβλιν πληθύνουν κα-
ταπληκτικὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν τυφλῶν καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει φό-
δος ὁ οἶκος τοῦ νὰ μείναι δίχως πελατεία.

— Φοβερὲς οἰκονομίες ἔκαμε ὁ κ. Λεβιδῆς στὸν προῦ-
πολογισμὸ τῆς Βουλῆς. Ἐπαψε τίς γάτες της γιὰ νὰ οἰ-
κονομήσῃ δυὸ τρεῖς δραχμὰς ποὺ εἴτανε γραμμέναι σὲ προῦ-
πολογισμὸ γιὰ πλεονέκτα.

— Αὐτὸ, λένε, δὲν τῆκαμε μόνο γιὰ οἰκονομία, παρὰ
καὶ γιὰ νὰ μνημονεύσῃ τὴν ἱστορίαν ὡς ἐνεργήτης τῶν πον-
τικῶν. Φιλοδοξία καὶ αὐτὴ!

— Τὰ «Παναθηναῖα» σὲ τελευταῖον φυλλάδιον (ἀριθ.
152, σελ. 259, στήλ. 2) γράφουν τ' ἀκόλουθα:

«Ὁ κ. Ψυχάρης δημοσίευσεν εἰς τὸν «Νουμάς» τὴν
«Ἀρρωτὴ δούλα» τοῦ. Νὰ καὶ ἕνα ἔργον φιλολογικόν, μὲ
ἀνάλυσις οὐρῶν. Μὲ χίλιες τεχνολογικὰς τὰ κατέφερε

ἔγραψε ὅμως πᾶς συνταγὴ, ἔγραψε γράμμα καὶ τῆς
τῶν. Συγκατάνεψε σὲ τέλος τῶν τελῶν νὰ τὴ
συστήσῃ στὸν κατὰλληλον τὸ συνάδερφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Ἡ ἔχιδνα τῆς Χρύσας.

Ἡ Κατινούλα δὲ χασομέρησε. Ἀλήθεια, ποὺ ὁ
κ. Ἀμάρος τῆς πρόσταξε νὰ πῃ ἀμέσως ἀμέσως
στοῦ συναδέρφου, τοῦ κ. Λανέζου. Ἰσα ἰσα δεχό-
τανε τὴν ἰδίαν μέρα. Δὲν εἴτανε καὶ μακριὰ. Εἶχε
βιάσιν τὴν ὁ κακόμενος ὁ κ. Ἀμάρος, νὰ τὴ δῇ
κανένας ἰδιωγνώστης, μήπως ἐφαίξε τόντις, καὶ ἂν
ἐφαίξε, μήπως πᾶρῃ ἀπάνω τοῦ τὴν ἀμαρτίαν.
Κάλλια νὰ τὴν πιάσῃ καὶ ἄλλος τὴν Κατινούλα· ἔ-
τσι ὁ κ. Ἀμάρος ἡσύχαζε καὶ συνάμα βοηθοῦσε τὴν
ἀρρωτὴν. Διπλὰ κερδαιμένος, γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἡ
ψυχὴ τοῦ καλῆ, καὶ τὴν πόνεσε μὲ τὰ σωστά τοῦ,
ὅταν τοῦ ἀπαρπονέθηκε μὲ τόση δύναμη. Ὁ συνά-
δερφός τοῦ πάλε, νεφρολόγος μὲ τὸνομα, θὰ τοῦ χρω-
στοῦσε χάριν ποὺ τὸν ἐθυμότανε καὶ τοῦ ἐστελενε πε-
λάτη. Ὅλα λοιπὸν τὰ βόλεψε μ' ἕνα κόπο.

Στοῦ κ. Λανέζου δὲ χρειάστηκε ἡ Κατινούλα

Γλήγορα τῆς ἔλειψε καὶ ἡ μόνη της παρηγορία, ὁ
Θεσσαβρός της, ἡ Μοιρίτα. Τὸν Ἀπρίλη, στίς λαμ-
πριάτικες σκόλες, στοχάστηκε ὁ κ. Ἀντρέας νὰ βγῇ
στὸ ταξίδι, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τίς βίβλεις τῆς
ἀκαδημαϊκῆς, ὥσπου νὰ ξαναρχίσῃ καὶ ἄλλες, ἀφ' ὅ-
που γιὰ νὰ πετύχῃ, πρέπει τουλάχιστον τρεῖς τέσσαρες
φορὲς νὰ γίνῃς ὑποψήφιος. Θέλησε νὰ ξαναδῇ κατὰ
πολιτείας τῆς Γερμανίας, ποὺ τίς εἶχε δεῖ μὲ τὴν
Ὀλῖα του. Πῆρε καὶ τὴ μικρὴ μαζὶ τοῦ, γιὰ νὰ
τῆς ἀνοίξῃ τὸ νοῦ, γιὰ νὰ χαρῇ καὶ ἀρτὴ τοὺς τό-
πους ἢ τὰ μνημεῖα, ποὺ τὰ χάσκει καὶ ἡ μητέρα.

Τῆς φάνηκε τῆς Κατινούλας σὰ νὰ μίσησε ἡ Κυ-
ρία της καὶ πάλε, σὰ νὰ τὴν ἄφινε μόνη γιὰ πάν-
τα. Τσακίστηκε τὸ μεγάλο της, τὸ ἀπίστευτο κου-
ράγιο ποὺ τὴ βάσταξε ὁρθὰ ἴσα μὲ τῆς. Δὲν τῆς
ἔμελε πᾶς γιὰ πρᾶμα στὸν κόσμον, μήτε γιὰ κανένα-
νε, μήτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Στὸ σκοτάδι ὅπου βέ-
διζε τώρα, δὲ θεωροῦσε ἄλλο φῶς ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο
τὸ τρεμουλιαστὸ ποὺ ἐφεβνε μακριὰ της, τὰ γαμπ-
μένο τὸ φῶς ποὺ τὸ ξεδιάκρινε μόλις καὶ ποὺ ἔλαμ-
πε, ποὺ μιὰ ἐφεγγε καὶ μιὰ χανότανε κάτω σὲ ξέ-
νες ἄγνωστες πολιτείες. Λὲς καὶ φίδι ξαφνικὸ τῆς
δάγκασε τὴν καρδίαν της. Ἀπελπισιὰ τῆς κατέβηκε.
Σύγκορμη ἔφριξε μὲ τὴν ἰδέαν πὺς μποροῦσε νὰ πε-

δ κ. Ψυχάρης να χύμη και αυτό το θαύμα, να παραχώρησε εκεί μέσα δρους έπιστημονικούς εις την δημοτικήν. Μέγας εϊ, διδάσκαλε, και θαυμάστα τὰ έργατά του.

— Βλέπετε, μόνον ούρα μπορέσανε να δοῦνε τὰ «Παναθήναια». Μή μήπως είναι σε θέση να δοῦνε και τίποτ' άλλο;

— 'Ο συνεργάτης μας Ξαντεμένος της Καλκούτας τύπως ένα χρησιμώτατο βιβλίο «Το μπαμπάκι κ' η καλλιέργειά του» και πουλιέται με δραχμή στο βιβλιοπωλείο της «Εστίας».

— Στο φύλλο της άλλης Κυριακής θά σας μιλήσουμε γι' αυτό το βιβλίο

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Χαντζ. στον Πειραιά. Θα πιασίσουμε να βρούμε, ώστε α θέλεις, πέρασε την Κυριακή από το γραφείο, ποια ώρα σου βολεύει. — κ. Κοντ. στο Κάιρο. Σου στείλαμε το βιβλίο πληροφορήσε μας, παρακαλούμε, την παραλαβή του. — κ. Ρ. Ρ. στη Βουδαπέστη. Τα βιβλία τα στείλαμε μέσω του βιβλιοπωλείου της «Εστίας». — κ. Ζαχ. στη Λόντρα. Στείλαμε τα φύλλα στο Καρλόβαση. — κ. Γ. Στεφ. στη Σάμο. Γιατί δε μας γράφεις δυό λόγια; — κ. Καλαματιανή. Πάντα περιμένουμε γράμμα.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεί ότι κατ' άπόφασιν του Γενικού Συμβουλίου, συγκαλείται την 10)23 Φεβρουαρίου ε. ε. ώραν 3ην μ. μ. εν τῷ Καταστήματι της Τραπεζής ή έτησια τακτική Συνέλευσις των Μετόχων, εις την παρακαλούνται να παρευρεθώσιν οι κατά το άρθρον 47 του Καταστατικού δικαιούμενοι να μετάρχωσιν αυτής κ. κ. μέτοχοι και οι ειδικοί τούτων αντιπρόσωποι.

Οι μέτοχοι άνωμένων μετοχών, θέλοντες να λάβωσι μέρος εις την τακτικήν ταύτην συνέλευσιν, οφείλουσι κατά το έδαφον α'. του άρθρου 51 του Καταστατικού δεκαπέντε ημέρας τουλάχιστον πρό της έναρξεως των συνεδριάσεων να καταθέσω-

να προσμένη, επειδή βίζιτες εκείνη την ώρα δεν είχε πιά. Την κοίταξε λιγάκι και την παρακάλεσε να ξανάρθη την άβριλνι το πρωί, για να την ζητήσει καθώς πρέπει και να μη φοβάται. Της έδωσε θάρρος μ' ένα δυό λόγια — ή μισή τέχνη της γιαντικής είναι ή ρητορική — και τηνε συνόδεψε ως την πόρτα του σπουδαστηρίου του. Η Κατινούλα καταθουσιασμένη. Δίεστε τί γλυκά που της μίλησε! Τι καταδεχτικά! Και να σηκωθεί, να της άνοιξη κιόλας! 'Οχι, σαν τον κ. 'Αμάρο που δεν το κουνούσε από το γραφείο του. Με τάσπρα του, τα παστρικά, τα γλιστρολάμπα μαλλάκια του, με το νόστιμό του το στρογγυλό προσωπάκι! Νέ γιαντρός! Η καημένη από γεννησιμιό της, από τη φτώχεια την προγονική, από την πατροπαράδοτη κοινωνική τους έλλειψούνη, το νόμιζε πως οι παρακατιανοί σαν κι άφτηνε, δικαίωμα κανένα δεν έχουνε να τους φέρνουνε ως είναι και με την πιο συνηθισμένη άθροπιά, κι άμα της έλεγεσ ένα αγαθό λόγο, άπορούσε, χαιρότανε, και ξανόινανε τα βαθυκάρδια της τα μαράμενα, πές λουλούδι. που το ποτίζεις όταν ο ήλιος βασιλεύει.

Μπορεί λοιπόν και να παραθουσιάστηκε ή Κατινούλα με τον κ. Λανέζο, για ένα παρακαλώ που του βγήκε από το στόμα. 'Ο κ. Λανέζος είτανε μάλιστα κρύος άθροπος. Κρύος και πολύ έδγενικός. Το κάτω κάτω άδιάφορος. Το χρέος του έκανε, δεν έκανε τίποτις παραπάνω. Κι άφτό ακόμη, τόκανε όπως το έννοούσε, δηλαδή το έννοούσε με όρια. Δεν τα χάραζε ο ίδιος του τα χάραζε ή ζωή και κείνος άφιλονίκητα, έσως και κάπως άφιλότημα, τάκολουθούσε, χωρίς να τα ξεπεράσει ποτέ του. Δεν έμοιαζε τον κ. 'Αμάρο που τότε πρόσεχε σ' ένα δούλο, τότε άμελούσε μια δούλα, τότε και τον τάραιε μια φωνή, ένα κλάμα. 'Ο κ. Λανέζος δεν έλλαζε με το άτομο. Η διάγνωσή του, πάντα διάγνωση, κανονική, ταχτική, κλασι-

σιν επί άποδείξει τους τίτλους αυτόν έντός μίν της 'Ελλάδος εις το Κεντρικόν της Τραπεζής κατάστημα, ή τὰ ύποκαταστήματα αυτής, έντός δε παρὰ τοίς εκεί ανταποκριταίς της.

Εν Παρισίοις παρὰ τοίς κ. κ. M. Rothischild freres.

Εν Βιέννη παρὰ τη Wiener Bank Verein.

Εν Βερολίνω παρὰ τη National bank für Deutschland.

Εν Κων. πόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζαρίφη

Εν 'Αλεξανδρείῃ παρὰ τη Τραπε. 'Ανατολής.

Εν Καίρῳ » » » »

Εν Σμύρνῃ » » » »

Εν Θεσσαλονίκῃ » » » »

Εν Χανίοις » » » »

Αθήναι, 2/15 Ιανουαρίου 1907.

Ο Διοικητής
Στέφ. Στρογγίτ

κή, μ' όλη την άπαιτουμένη λιανασκόπηση. 'Επειτα, είτε φτωχός είσυνε είτε πλούσιος, πλέωνες ώρισμένο ποσό και δε σε γελοῦσε μήτε στην περιποίησή μήτε στη φροντίδα που σου είχε. Χειρούργος κάλός, αν και δεν το πέτυχε να μπη έπίσημος γιαντρός σε κανένα νοσοκομείο, που είναι και δυσκολο. Για τοῦτο δεν είχε και μεγάλη πέραση στην παρία των προκομμένων άναγνωρισμένων συναδέρρων. Μά ή πελατεία του κάμποση, κέρδιζε παραδες, και το σπίτι του, γεμάτο πολυτέλειες και λούτσα, έδειχνε ως και στον πλούτο του κάπως σοβαρό, μονοκόμματο, γερό και ψυχρούτσικο.

Δέν του έφτανε όμως τοῦ κ. Λανέζου να δέχεται σπίτι του άρρώστους. 'Αφού δεν άπόλαψε νοσοκομείο, θέλησε τουλάχιστο νάχη και μια κλινική δική του. Νοίκιασε, ίσκι ίσια κοντά στοῦ κ. 'Αμάρου, ένα πάτωμα σ' ένα παλιό ξύλινο σπίτικι, με τρία κρεβάτια, μια σαλα κ' ένα σπουδαστήρι, και το βάφτισε Κλινική του κ. Λανέζου. Περιόφημα πράμα δεν είτανε. Πηγαίνανε ώστόσο μερικοί φοιτητά, τητάδες, μερικοί γιαντροί νέοι, να μάθουνε, όπως και στα νοσοκομεία. Να λοιπόν που είχε και παραστεκάμενους, σαν είδος καθηγητής. Είχε κι άρρώστους. 'Εκεί τον είδε πρώτη φορά ή Κατινούλα. 'Εκεί τον ξαναείδε και την άβριλνι που παρουσιάστηκε. Την έμπασε μια μεσοκοπή σαράντα χρονῶ γυναίκα στη σαλα, μιάν άσπρη γυψοβαμμένη σάλα όπου τίποτα δεν έβλεπεσ παρὰ στη μίσση μια σανίδα που άκκουμπούσε άπάνω σε τέσσερα χοντρά σιδερίνια πόδια, λιγάκι γεμμένη, πιδ άψηλά από κρεβάτι και που τη σκέπαζε άσπρος παστρικός μουσαμάς καρφωμένος και στις τέσσερις μεριές. Παρέκει μια πολθρόνη, με βιδογύριστη βάχη, που την άνεδοκατίβαζες όπως ήθελες. Και τα δυό άφτά για την κλινισκόπηση. Δεν τρώμαζε διόλου ή Κατινούλα. 'Ηξερε πως θα την κοιτάξη ο γιαντρός, που τον μπιστεβότανε κιόλας από τα ψές, και πειδή τ'έβαλε μια με το νού της πως έπρεπε να γειάνη και σώνει, άποράσισε μέσα της πως θάχη και το χρειαζόμενο το κουράγιο.

Δέν ήξερε όμως το παιδί πως ο γιαντρός δε θάρχότανε μόνος. Μόνον του έβλεπε πάντα τον κ. 'Αμάρο μόνος νόμιζε θα είτανε κι ο κ. Λανέζος. 'Ηρθε, άφτός μπροστά, με τους παραστεκάμενους από πίσω του, που μιλούσανε, γελοῦσανε, χωρατέβανε άναμεταξύ τους, καθώς το συνηθίζουσε δα και στα νοσοκομεία, πριν άρχισή ο μάστορης το μύθημά του, δηλαδή την ζήτηση της άρρώστιας που ζητάει. 'Ενας μάλιστα φαίνεται πως νοστιμέφτηκε τη σκούφια της Κατινούλας και την έδειξε στο γείτονά του, ψιθυρίζοντας κάτι στάφτι του. 'Ανάφανε κόκκινες παπαρούνες στα μάγουλά της, ντράπηκε, τάρχητηκε, θύμωσε, τ'έβρισκε άποπο, άδικο να παίρνουν έτσι στο ψιλό ένα φτωχοκόριτσο, νόμιζε πως με την ψεινή του την έδγένεια την είχε κοροιδεμένη, πλαγμένη ο γιαντρός ο ίδιος, κι όταν της έγενεψε νάνεβη να πλαγιάσει άπάνω στο μεσιανό το σανιδοτράπεζο της σάλας, ή δύστυχη ξέσπασε στα κλάματα κ' έπρεσε χάμου με τις φωνές. Την ξαναπιάνανε τα νεβρικά της.

Ο κ. Λανέζος κατάλαβε άμέσως και καλύτερις

από τον κ. 'Αμάρο, πως τα νέβρα της έρεθίζοντανε σε τέτοιο βαθμό από την άρρώστια και πως ή άρρώστια της μάλιστα θάτανε κάμποσο προχωρημένη. Την καταπαύανε και με την ήσυχη φιλοφροσύνη του της έταζε πως θα μείνη μόνη μαζί του και πως θα φύγουνε οι άλλοι. Φύγανε δα λιγάκι συνηνημένοι τῶρα και τοῦ λόγου τους, έσως παλε πιδ άπορημένοι παρὰ με συγκίνηση άληθινή, άφού τί νόημα είχε να πειραζεται μια κοπέλλα που της ρίχνεις μια ματιά να διασκεδάσης; 'Αναγκη να σοβαρέψης ιδιοστιμής; Νοσοκομείο είναι! Δεν είναι σάλονι της άριστοκρατίας.

'Αμα που κλείσανε την πόρτα, ή Κατινούλα, φιλοτιμημένη να τοῦ δείξη πια και κάποια προθυμία, που μετάνιωσε κιόλας για το φέρομό της, άνέβηκε, δίχως κανε να της ξαναγνήψη ο γιαντρός, και με τη βοήθεια της νοσοκόμας, της μετοκόμης εκείνης της γυναίκας, στρώθηκε άπάνω στο σανιδοτράπεζο. Χατίρι του κι ως κάμη ο τι θέλει. 'Εψαχνε, άκραζότανε, άχτυλοσκοπούσε, ψιλοσκοπούσε, ψηλαφούσε ο γιαντρός μια έδώ, μια εκεί, ρωτώντας αν της πονεί και που το περισσότερο. 'Αποκρινότανε ταχτικά ή Κατινούλα, μά ο νους της έλλοῦ. Για να ξεχασρ και κλινική και κλινισκόπηση, μέσα της άναμελετούσε την καθημερινή ζωή του σπιτιού κι έξαφνα, δέν ξέρω πως, θυμήθηκε μια κουδέντα που άκουσε τον 'Αη Δημήτρη στο τραπέζι. Θυμήθηκε δσα ξεδιαλζε ο κ. 'Ιντρέας για το Φιλοκτήτη του Σοφοκλή. Το Σοφοκλή θυμήθηκε ή Κατινούλα στο σανιδοτράπεζο άπάνω. Μακαρισμένος ο ποιητής που ένα φτωχό δουλκό τονε θυμάται στο νοσοκομείο! Και τα θυμήθηκε όλα, τα κουρέλια έμπυο γεμάτα, το σκισ το αίμα που σταζει, την άσκηνη, τη μυρουδιά, όλα, όλα τα βάρανα του παρητημένου, του άμοιρου στο νησί του. Θυμήθηκε πιδ πολύ άκόμη δυό λέξεις που της χτυπήσανε παραξένα στάφτι, που της φανήκανε τότεσ σα να κρύφτανε μέσα τους κάτι άγνωστο, κάτι άμορφο και μυστικό, θυμήθηκε την έχιδνα της Χρύσας! Κόντεψε να πη τις δυό λέξεις δυνατά, γιατί καταλάβαινε τῶρα κι άνατρίχιαζε. 'Αχ! ή έχιδνα της Χρύσας, κανένα ζώο κακό, θά τηνε δάγκαιε κι άφτηνε. Και συνάμα έφριζε στα μάτια της, που τα κρατούσι σφαλοχτά, μια έλπίδα χρυσή σαν τόνωμα της θεας. 'Η έχιδνα της Χρύσας! Νά, ο γιαντρός να τη γλυτώση από τ'άσπλαχνο το θειό.

Τέλειωσε ο κ. Λανέζος την άποσκοπήσή του, νίφτηκε, κάθησε, το πρόσωπό του δεν έλλαξε, μά και κείνος έμοιαζε σα να βρήκε στην άποσκοπημένη του την άρρώστη και ή έχιδνα της Χρύσας, που δε χωράτεθε. 'Αχαμνά τάποτελέσματα. 'Όταν ή Κατινούλα σηκώθηκε από το σανιδοτράπεζο και συγυρίστηκε, ζώγωσε και τη ρώτησε παλε μερικά:

— Ποιός γιαντρός σε νοιάστηκε ως τῶρα;

— 'Ο κ. 'Αμάρος.

Σώπασε ο κ. Λανέζος. 'Επειτα πρόσεσε:

— 'Από τον καιρό που έπρεσε, που ξετοπίστηκε το νεφρί σου, άλλο γιαντρό δεν είδες;

— 'Οχι. 'Από το Γενάρη, τον κ. 'Αμάρο βλέπω.

Δίσταζε μια στιγμούλα ο κ. Λανέζος προτου της πη άκόμη:

— Τάφεντικά σου είναι καλά;

Σάστισε ή Κατινούλα.

— Καλήτερα στον κόσμο δεν έχει!

— Δηλαδή, μήπως και σ'ανάγκάζουνε να δουλέβης ή μήπως φοβάσαι να σε διώκουνε αν τύχη και χρειστή λίγες μέρες να μη δουλέβης τόσο πολύ;

— Μά πως γίνεται; Πως γίνεται. Τάφεντικά μου είναι μάλκα. 'Εγώ να δουλέβω με το παραπάνω; Δε δουλέβω άρκετά!

— Λοιπόν, παιδί μου, άφού το λές, πρέπει χωρίς άλλο ναναπαρτής, να κοιμάσαι με το κέφι σου, να τρώς, α! να τερπελιάζης κιόλας. και βάρος ποτέ σου να μη σηκώνης. Η άρρώστια σου τίποτα δεν είναι. Θα σου δώσω και δυό τρεις δηνάγιες.

(άκολουθεί)